

## El rovell de l'ou

Al llarg de la nostra vida identifiquem moments i situacions de tota mena. N'hi ha que són crucials i d'altres que ho són menys o semblen més intranscendents. El fet és que, segons la nostra mirada de fe, de tots en podem treure una lliçó positiva. N'estic segur. Fins i tot d'aquells escenaris que són, als nostres ulls, una autèntica calamitat. La vida és un llarg aprenentatge. El fet clau seria aprendre sempre, i aprendre'n la millor lliçó. És allò que diem, d'una manera popular, no perdre's «el rovell de l'ou».

Amb aquesta expressió ens remetem a allò que és important, i això s'escau, sens dubte, amb una de les escenes darreres —no pas l'última— de la vida de Jesús. Em refereixo al moment de la creu. Es tracta d'un moment explicatiu com cap altre. En ell identifiquem la manera com Jesús afronta el sofriment, la traïció, el rebuig. Humanament parlant, no és pas un moment fàcil. A tots ens costa entendre, assumir i digerir aquest lliurament total i amorós de Jesús. Però és així com Ell ha volgut mostrar-nos la lliçó més important de totes: lliurar la vida estimant. Així sí. Així val la pena. El sofriment, experiència comuna per a tota la humanitat, només pot digerir-se quan sabem que només l'Amor és el que dona sentit al nostre viure.

Penso en tants de vosaltres, estimats diocesans, que doneu el vostre temps, els vostres talents, els vostres dons, els vostres recursos... per construir un món nou. Des del poble més petit fins a la gran ciutat, sou molts els qui us plantegeu la vida des d'aquesta entrega amorosa. Gràcies. Això ens encoratja a tots. Aquest estil és propi de Jesús: donar-se sense esperar res a canvi. Que ningú substitueixi l'Amor per altres succedanis. Que ningú ens prengui l'Amor.

Vet aquí que, en tornar del període clàssic de les vacances escolars, i just quan les escoles acullen els seus alumnes, ens trobem amb aquesta festa litúrgica, l'exaltació de la creu, que és una bona invitació per engegar un nou curs acadèmic. Arribar a trobar i assaborir «el rovell de l'ou» ens ha de permetre «separar el gra de la palla», és a dir, saber què és important i què no ho és. Això ens demana paciència. No naixem amb la lliçó apresada. És a dir: això d'estimar generosament, però sobretot sense esperar res a canvi, com fa Jesús, i fins i tot quan estimar ens desgasta la vida, demana temps.

M'agrada escoltar les històries de resistència i esperança de tants homes i dones contemporanis. Vides marcades, de vegades, per la injustícia, pel fracàs, per la crítica, pel dolor, pel rebuig, per la traïció... Si ens diem cristians i ho volem ser, no podem ignorar la creu. Però la creu no ens convida a ser partidaris de la tristesa; ans al contrari. La creu apunta al cel. La creu és el penúltim capítol de la vida de Jesús. Ho sabem. Ens cal a tots identificar la creu o les creus que ens toca portar. Però que ningú no visqui aquest reconeixement com una llosa insuperable. Nosaltres volem viure en l'Amor i des de l'Amor. És l'única manera de viure amb sensatesa. Així viu Jesús. La festa litúrgica de l'exaltació de la creu ens convida a no allunyar la nostra vida del rovell de l'ou, és a dir, de l'Amor. No ho oblidem: la creu és sempre signe de victòria, la victòria de l'Amor.

+Daniel Palau Valero  
Bisbe de Lleida

## **El quid de la cuestión**

A lo largo de nuestra vida identificamos momentos y situaciones de todo tipo. Hay algunos que son cruciales y otros que lo son menos o parecen más intrascendentes. El hecho es que, según nuestra mirada de fe, de todos podemos sacar una lección positiva. Estoy seguro de ello. Incluso de aquellos escenarios que, a nuestros ojos, son una auténtica calamidad. La vida es un largo aprendizaje. La clave sería aprender siempre, y aprender la mejor lección. Es lo que decimos, de una manera popular, no perderse «el quid de la cuestión».

Con esta expresión nos remitimos a lo que es importante, y esto encaja, sin duda, con una de las escenas últimas —no la última— de la vida de Jesús. Me refiero al momento de la cruz. Se trata de un momento explicativo como ningún otro. En él identificamos la manera en que Jesús afronta el sufrimiento, la traición, el rechazo. Humanamente hablando, no es un momento fácil. A todos nos cuesta entender, asumir y digerir esta entrega total y amorosa de Jesús. Pero es así como Él ha querido mostrarnos la lección más importante de todas: entregar la vida amando. Así sí. Así vale la pena. El sufrimiento, experiencia común para toda la humanidad, solo puede digerirse cuando sabemos que únicamente el Amor es lo que da sentido a nuestra existencia.

Pienso en tantos de vosotros, estimados diocesanos, que dais vuestro tiempo, vuestros talentos, vuestros dones, vuestros recursos... para construir un mundo nuevo. Desde el pueblo más pequeño hasta la gran ciudad, sois muchos los que os planteáis la vida desde esta entrega amorosa. Gracias. Esto nos alienta a todos. Este estilo es propio de Jesús: darse sin esperar nada a cambio. Que nadie sustituya el Amor por otros sucedáneos. Que nadie nos quite el Amor.

He aquí que, al volver del periodo clásico de las vacaciones escolares, y justo cuando las escuelas acogen a sus alumnos, nos encontramos con esta fiesta litúrgica, la exaltación de la cruz, que es una buena invitación para empezar un nuevo curso académico. Llegar a encontrar y saborear «el quid de la cuestión» nos debe permitir «separar el grano de la paja», es decir, saber qué es importante y qué no lo es. Esto nos pide paciencia. No nacemos con la lección aprendida. Es decir: eso de amar generosamente, pero sobre todo sin esperar nada a cambio, como hace Jesús, e incluso cuando amar nos desgasta la vida, requiere tiempo.

Me gusta escuchar las historias de resistencia y esperanza de tantos hombres y mujeres contemporáneos. Vidas marcadas, a veces, por la injusticia, por el fracaso, por la crítica, por el dolor, por el rechazo, por la traición... Si nos decimos cristianos y lo queremos ser, no podemos ignorar la cruz. Pero la cruz no nos invita a ser partidarios de la tristeza; al contrario. La cruz apunta al cielo. La cruz es el penúltimo capítulo de la vida de Jesús. Lo sabemos. Nos hace falta a todos identificar la cruz o las cruces que nos toca llevar. Pero que nadie viva este reconocimiento como una losa insuperable. Nosotros queremos vivir en el Amor y desde el Amor. Es la única manera de vivir con sensatez. Así vive Jesús. La fiesta litúrgica de la exaltación de la cruz nos invita a no alejar nuestra vida del quid de la cuestión, es decir, del Amor. No lo olvidemos: la cruz es siempre signo de victoria, la victoria del Amor.

+Daniel Palau Valero  
Obispo de Lleida

